

3. navadna nedelja A

Hodíta za menoj! (Mt 4,19)

Prvo berilo

Izaíja 8,23b; 9,1-3

V preteklih časih je Gospod ponižal Zábulonovo deželo in Neftálijevo deželo, v prihodnjih časih pa bo povzdignil pot ob morju, Transjordanijo, pogansko Galilejo. Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo velíko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasijala svetloba. Zbúdil si silno radost, narédil si veliko veselje. Veselijo se pred teboj, kakor se veselijo ob žetvi, kakor se radujejo, ko delijo plén. Kajti jarem njegovega bremena in palico na njegovem hrbtu, šibo njegovega priganjača si zlómil kot na dan Midjáncev.

Drugo berilo

1 Korínčanom 1,10-13.17

Bratje in sestre, rotim vas v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa: vsi govorite isto in med vami naj ne bo razprtij. Med seboj se dopolnjujte v istem duhu in istem mišljenju. Hlóiini domači so mi namreč sporočili o vas, bratje in sestre moji, da se prepirate. V mislih imam to, da ta ali oni izmed vas pravi: "Jaz sem Pavlov, jaz Apólov, jaz Kéfov, jaz pa Kristusov." Mar je Kristus razdeljen? Mar je bil Pavel križan za vas? Mar ste bili krščeni v Pavlovo ime? Kristus me namreč ni poslal krščevat, ampak oznanjat evangelij, in sicer ne z modrostjo besede, da Kristusov križ ne izgubi moči.

Evangelij

Matej 4,12-17

Ko je Jezus slišal, da so Janeza vrgli v ječo, se je umaknil v Galilejo. Zapústil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Neftálijevi pokrájini, da se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju: 'Dežela Zábulonova in dežela Neftálijeva, ob poti k morju, onkraj Jordana, poganska Galileja! Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo velíko luč; in njim, ki so prebivali v deželi smrtne sence, je zasijala svetloba.' Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti: "Spreobrníte se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo."

V razmislek

Kaj pomeni luč, lahko sodi tisti, ki je že kdaj imel operacijo oči, tisti, ki je moral prestati noč brez spanca ali pa je zgolj doživel sončni vzhod buden. Že prvi žarki sonca prinesejo na svet barve, toplino in svetlobo, nas tolažijo in nas osvobajajo osamljenosti in potrnosti. Videti luč pomeni, biti povezan z življenjem.

Danes dvakrat srečamo isto "luči polno" prerokbo – v prvem berilu in v evangeliju: "Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč". Po prepričanju evangelista Mateja se je v Jezusu uresničila ta prerokba, zaradi česar citira ta odlomek iz Knjige Izaije. Obljuba luči ljudstvu, ki živi v temi, je odgovor na izkušnjo izgube, izkoreninjenosti, osamljenosti in depresije. Kar je bil pomen Izraela ljudstvu, je bil in še vedno je za vsakega posameznika na njegovi življenjski poti. Kar nam je v oporo v krizi in nas iz nje lahko popelje, je to, da se ne vdamo depresiji in obupu, temveč da usmerimo pogled na cilj. To ne pomeni, da je ta pot lahka in da nam prihrani trpljenje in težave, vendar če nam uspe videti širše, najdemo moč, da to, kar nas omejuje, sprejmemo in prenašamo, v veri na luč, na navdušenje in veselje, ki nas pričakujejo na koncu. Mogoče se je sedaj pojavil v nas spomin na eno ali drugo osebno izkušnjo – kako se je ponovno pojavila Božja iskrica življenja v situacijah globokih življenjskih kriz in omejujočega nesmisla, kako smo premagali naše ubijajoče odnose s pomočjo ljubeče bližine bližnjih, kako smo sami ponovno našli našo lastno moč in smo tako postali luč za ostale. Veselje nad žetvijo se pojavi šele zatem, ko je bilo opravljeno težko delo na polju. Potrebna je mogoče nekaj "pristnega" (= telesno-razumsko-duševnega/duhovnega) dela, oranja našega lastnega notranjega polja, s tem ko dopustimo, da se v nas samih bojujejo različne sile in se naučimo sprejeti naše svetle in temne strani. Zatem bomo postali ljudje, polni luči. Na začetku poti se nahaja Jezusovo oznanjenje v poganski Galileji, v deželi, ki je bila stoletja pod tujo okupacijo, za ljudstvo izven judovskih meja. Na začetku poti se nahaja zagotovilo, da sem sprejet takšen kot sem, s svojimi krepostmi in šibkostmi, ki me obvladujejo.

V temnem kraljestvu smrti se pojavi luč. Moje življenje ni več brez smisla in brez cilja, saj je – celo v telesni smrti – povzdignjeno v skupnost z Bogom.

Spreobrni se, mi pravi Jezus. Ni ti potrebno več tajiti ali opravičevati svojih napak. Ni ti potrebno več prekrivati neuspehov v svojem življenju. Kajti Božje kraljestvo je blizu, ko brez strahu sprejememo vse slabo in ga s tem lahko ozdravimo.

Takšne izkušnje so imeli ljudje, ki jim je Jezus rekel: "Spreobrnite se, kajti približalo se je Božje kraljestvo." Takšni kot so bili, jih je poklical, skupaj z njihovimi krepostmi in šibkostmi, brez kakršnihkoli pogojev. Ko so zatem zaznali in sprejeli njegov klic, jim je lahko postavil cilj in dal razlog, da na novo oblikujejo svoje življenje.

Smo danes dovolj pogumni, da verujemo v to zagotovilo, da verujemo, da se v Jezusu lahko uresničijo stare sanje o svetem življenju in pravičnosti? Če smo iskreni, bomo morali priznati, da nas pri tem neredko omejujejo zadržki. Raje se držimo tega, kar je oprijemljivo, na razpolago, poznano, nam je blizu in nas tako na nek način dela odvisne, saj tako nimamo več svobode, da bi si dopustili "odtrgano", nepoznano, novo... Evangelij pričakuje od nas to "odtrganost" na podlagi pripovedi o poklicanosti učencev. Zdi se popolnoma "odtrgano", da pustimo za seboj vse, da bi se odpravili na novo pot. Mogoče pa sploh ne moremo drugače, če se v nas "prebudi luč"? Če se čisto osebno prepoznamo kot izzvane in poklicane, zavedujoč se, da nas kliče samo življenje, se bodo naše poti zaključile v luči. Jezus nas je pozval, da mu sledimo, na kateremkoli kraju, ob kateremkoli času. Zakaj ne tudi danes in sedaj in zakaj bi mu ne sledil tudi jaz?

3. navadna nedelja A

Hodíta za menoj! (Mt 4,19)

Prvo berilo

Izaija 8,23b; 9,1-3

V preteklih časih je Gospod ponižal Zábulonovo deželo in Neftálijevo deželo, v prihodnjih časih pa bo povzdignil pot ob morju, Transjordanijo, pogansko Galilejo. Ljudstvo, ki je hodilo v temí, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasijala svetloba. Zbúdil si silno radost, narédil si veliko veselje. Veselijo se pred teboj, kakor se veselijo ob žetvi, kakor se radujejo, ko delijo plén. Kajti jarem njegovega bremena in palico na njegovem hrbtu, šibo njegovega priganjača si zlômil kot na dan Midjáncev.

Drugo berilo

1 Korinčanom 1,10-13.17

Bratje in sestre, rotim vas v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa: vsi govorite isto in med vami naj ne bo razprtij. Med seboj se dopolnjujte v istem duhu in istem mišljenju. Hlóini domači so mi namreč sporočili o vas, bratje in sestre moji, da se prepirate. V mislih imam to, da ta ali oni izmed vas pravi: "Jaz sem Pavlov, jaz Apólov, jaz Kéfov, jaz pa Kristusov." Mar je Kristus razdeljen? Mar je bil Pavel križan za vas? Mar ste bili krščeni v Pavlovo ime? Kristus me namreč ni poslal krščevat, ampak oznanjat evangelij, in sicer ne z modrostjo besede, da Kristusov križ ne izgubi moči.

Evangelij

Matej 4,12-23

Ko je Jezus slišal, da so Janeza vrgli v ječo, se je umaknil v Galilejo. Zapústil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Neftálijevi pokrájini, da se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju: 'Dežela Zábulonova in dežela Neftálijeva, ob poti k morju, onkraj Jordana, poganska Galileja! Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; in njim, ki so prebivali v deželi smrtne sence, je zasijala svetloba.' Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti: "Spreobrníte se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo." Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Rekel jima je: "Hodíta za menoj in narédil vaju bom za ribiča ljudi." Takoj sta pustila mreže in šla za njim. In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedêjevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim očetom Zebedêjem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je in onadva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.

Jezus je hodil po vsej Galileji. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljal je vsakovrstne bolezni in vsakovrstne slabosti med ljudstvom.

V razmislek

Kaj pomeni luč, lahko sodi tisti, ki je že kdaj imel operacijo oči, tisti, ki je moral prestati noč brez spanca ali pa je zgolj doživel sončni vzhod buden. Že prvi žarki sonca prinesejo na svet barve, toplino in svetlobo, nas tolažijo in nas osvobajajo osamljenosti in potrnosti. Videti luč pomeni, biti povezan z življenjem.

Danes dvakrat srečamo isto "luči polno" prerokbo – v prvem berilu in v evangeliju: "Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč". Po prepričanju evangelista Mateja se je v Jezusu uresničila ta prerokba, zaradi česar citira ta odlomek iz Knjige Izaije. Obljuba luči ljudstvu, ki živi v temi, je odgovor na izkušnjo izgube, izkoreninjenosti, osamljenosti in depresije. Kar je bil pomen Izraela ljudstvu, je bil in še vedno je za vsakega posameznika na njegovi življenjski poti. Kar nam je v oporo v krizi in nas iz nje lahko popelje, je to, da se ne vdamo depresiji in obupu, temveč da usmerimo pogled na cilj. To ne pomeni, da je ta pot lahka in da nam prihrani trpljenje in težave, vendar če nam uspe videti širše, najdemo moč, da to, kar nas omejuje, sprejmemo in prenašamo, v veri na luč, na navdušenje in veselje, ki nas pričakujejo na koncu. Mogoče se je sedaj pojavil v nas spomin na eno ali drugo osebno izkušnjo – kako se je ponovno pojavila Božja iskrica življenja v situacijah globokih življenjskih kriz in omejujočega nesmisla, kako smo premagali naše ubijajoče odnose s pomočjo ljubeče bližine bližnjih, kako smo sami ponovno našli našo lastno moč in smo tako postali luč za ostale.

Vesetje nad žetvijo se pojavi šele zatem, ko je bilo opravljeno težko delo na polju. Potrebne delo je mogoče nekaj "pristnega" (= telesno-razumsko-duševnega/duhovnega) dela, oranja našega lastnega notranjega polja, s tem ko dopustimo, da se v nas samih bojujejo različne sile in se naučimo sprejeti naše svetle in temne strani. Zatem bomo postali ljudje, polni luči.

Na začetku poti se nahaja Jezusovo oznanjenje v poganski Galileji, v deželi, ki je bila stoletja pod tujo okupacijo, za ljudstvo izven judovskih meja. Na začetku poti se nahaja zagotovilo, da sem sprejet takšen kot sem, s svojimi krepostmi in šibkostmi, ki me obvladujejo.

V temnem kraljestvu smrti se pojavi luč. Moje življenje ni več brez smisla in brez cilja, saj je – celo v telesni smrti – povzdignjeno v skupnost z Bogom.

Spreobrne se, mi pravi Jezus. Ni ti potrebno več tajiti ali opravičevati svojih napak. Ni ti potrebno več prekrivati neuspehov v svojem življenju. Kajti Božje kraljestvo je blizu, ko brez strahu sprejememo vse slabo in ga s tem lahko ozdravimo.

Takšne izkušnje so imeli ljudje, ki jim je Jezus rekel: " Spreobrnite se, kajti približalo se je Božje kraljestvo." Takšni kot so bili, jih je poklical, skupaj z njihovimi krepostmi in šibkostmi, brez kakršnihkoli pogojev. Ko so zatem zaznali in sprejeli njegov klic, jim je lahko postavil cilj in dal razlog, da na novo oblikujejo svoje življenje.

Smo danes dovolj pogumni, da verujemo v to zagotovilo, da verujemo, da se v Jezusu lahko uresničijo stare sanje o svetem življenju in pravičnosti? Če smo iskreni, bomo morali priznati, da nas pri tem neredko omejujejo zadržki. Raje se držimo tega, kar je oprijemljivo, na razpolago, poznano, nam je blizu in nas tako na nek način dela odvisne, saj tako nimamo več svobode, da bi si dopustili "odtrgano", nepoznano, novo... Evangelij pričakuje od nas to "odtrganost" na podlagi pripovedi o poklicanosti učencev. Zdi se popolnoma "odtrgano", da pustimo za seboj vse, da bi se odpravili na novo pot. Mogoče pa sploh ne moremo drugače, če se v nas "prebudi luč"? Če se čisto osebno prepoznamo kot izzvané in poklicane, zavedujoč se, da nas kliče samo življenje, se bodo naše poti zaključile v luči.

Jezus nas je pozval, da mu sledimo, na kateremkoli kraju, ob kateremkoli času. Zakaj ne tudi danes in sedaj in zakaj bi mu ne sledil tudi jaz?